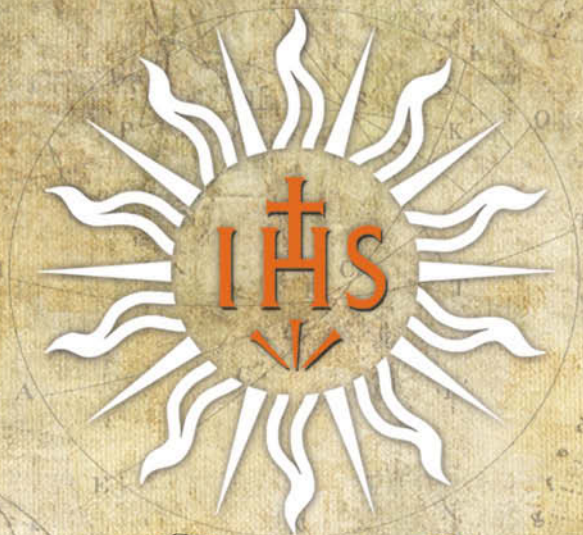

MISJA

GRA O PRZYWÓDZTWIE

INSTRUKCJA

OPIS KART

KARTY DZIAŁANIA

Symbol
Stanisława Kostki

Punkty
działania

Punkty
zwycięstwa

Symbol
papieża Franciszka

Punkty
działania

Punkty
zwycięstwa

Symbol
Ignacego Loyoli

Punkty
działania

Punkty
zwycięstwa

Symbol
Franciszka Ksawerego

Punkty
działania

Punkty
zwycięstwa

KARTA WYDARZEŃ

Tytuł wydarzenia

Polecenie
do wykonania

Punkty
zwycięstwa

KARTA POSTACI

Punkty
działania

Polecenie
do wykonania

Punkty
zwycięstwa

ZAWARTOŚĆ PUDEŁKA

- plansza - 9 kwadratowych stref (4x4 pola) przedstawiających miasto
- 6 pionków graczy
- 4 figury jezuitów (papież Franciszek - biały, Ignacy Loyola - niebieski, Franciszek Ksawery - czerwony, Stanisław Kostka - żółty)
- 32 żetony (cztery typy żetonów cnót: czerwony - żetony miłości, żółty - żetony heroizmu, biały - żetony pomysłowości, niebieski - żetony przywództwa)
- 36 kart akcji, w tym:
 - 12 kart wydarzeń z historii Towarzystwa Jezusowego
 - 12 kart postaci znanych jezuitów
 - 12 kart działania
- 1 drewniana kostka
- 1 karta symboli liderów
- instrukcja

WPROWADZENIE

W grze może uczestniczyć od 2 do 6 osób. Działania graczy skupiają się na wspieraniu różnego rodzaju przedsięwzięć na terenie miasta (np. szpitala czy domu dziecka). Za konkretne wsparcie otrzymują określoną liczbę punktów zwycięstwa. Wygrywa gracz, który okaże się najlepszym liderem i zdobędzie ich najwięcej.

PRZYGOTOWANIE GRY

Grę rozpoczyna się ustawiając pionki na dowolnym zewnętrznym polu strefy startowej (strefa z dużym symbolem IHS). Jest to jedyny moment, kiedy pionki graczy mogą jednocześnie zajmować to samo pole.

Następnie, kiedy wszyscy rozstawią już swoje pionki, losowo rozkłada się kolejne strefy wokół strefy startowej (tak jak na obrazku).

pole

plansza

strefa

W czterech rogach ułożonej planszy ustawiamy dowolnie figury czterech jezuickich liderów (Ignacego Loyoli, Franciszka Ksawerego, Stanisława Kostki i papieża Franciszka). Na małych polach z symbolem IHS układamy losowo odwrócone rewersem żetony.

UWAGA

Na planszy muszą zostać zakryte wszystkie pola IHS i wykorzystane wszystkie żetony akcji.

Po przygotowaniu planszy tasujemy dokładnie wszystkie karty i kładziemy razem z kostką obok planszy w zasięgu ręki wszystkich graczy.

ROZGRYWKA

Cel gry:

Gra toczy się do chwili w której jeden z graczy podniesie ostatni żeton. Zwycięzcą zostaje zdobywca największej ilości punktów zwycięstwa - **patrz liczenie punktów**.

Grę rozpoczyna najmłodszy z graczy.

Porządek ruchu:

1. Rzut kostką i ruch określonych figur jezuitów.

UWAGA

Rzuty kostką wyznaczają ruch tylko i wyłącznie figur jezuickich liderów

2. Ruch pionkiem o maks. 3 pola i rozpatrzenie efektu pola ALBO poświęcenie ruchu na wspieranie przedsięwzięć (patrz niżej)

Gdy pionek stanie na polu na którym znajduje się żeton, gracz bierze go dla siebie, ciągnie kartę i kończy swój ruch.

3. W dowolnym momencie własnego ruchu gracz może wykorzystać dowolną ilość posiadanych kart wydarzeń i postaci. Gracz nie może zagrywać już kart, jeżeli ruch pionka zakończył się na polu z żetonem.

Ruch jezuickich liderów:

Podczas swojej tury, każdy z graczy wykonuje rzut kostką. W zależności od wyniku, figura lidera wykonuje następujące działanie:

Gracz przesuwa figurę lidera (któremu przypisany jest wyrzucony na kostce symbol) o jedną strefę (uwaga! nie o jedno pole) w dowolnym, wybranym przez siebie, kierunku, ale nie po skosie.

14

Gracz przesuwają dowolną figurę lidera o jedną strefę (uwaga! nie o jedno pole), w dowolnym wybranym przez siebie kierunku, ale nie po skosie.

Gracz przesuwają wybrane figury liderów o jedną strefę (uwaga! nie o jedno pole) w dowolnym, wybranym przez siebie kierunku, ale nie po skosie. Następnie gracz może poruszyć swój własny pionek o 1-3 pola (nie wolno chodzić po skosie). Gdy stanie on na polu, na którym znajduje się żeton, kończy swój ruch, zachowuje go dla siebie.

UWAGA

Kończąc ruch na polu TAXI, gracz może wykonać dodatkowy ruch pionkiem od 1 do 3 pól.

ŻETONY

Za każdym razem, gdy pionek gracza stanie na polu zakrytym żetonem, zabiera go, ciągnie kartę i kończy swój ruch.

Każdy z żetonów ma określony kolor i symbol, który odpowiada punktom działania potrzebnym do wsparcia danego przedsięwzięcia (patrz niżej). Po wykorzystaniu żetonu należy odłożyć je awersem do góry na swój prywatny stos kart i żetonów wykorzystanych - tak aby gracze mogli widzieć ile punktów zwycięstwa już zdobyliśmy. Na końcu gry każdy wykorzystany żeton jest równy jednemu punktowi zwycięstwa, a niewykorzystany jest równy ujemnemu punktowi zwycięstwa.

KARTY

Są trzy rodzaje kart: karty działania, karty postaci i karty wydarzeń. Po wykorzystaniu karty (w dowolny sposób) zawsze należy odłożyć ją awersem do góry na swój prywatny stos kart i żetonów wykorzystanych - tak, aby wszyscy gracze mogli widzieć ile punktów zwycięstwa zdobyli przeciwnicy.

Karty działania są przypisane danemu liderowi. Gracz może je wykorzystać, gdy poświęca swój ruch wspieraniu przedsięwzięć w mieście.

Karty postaci przedstawiają wybitnych jezuitów. Ich karty wspomagają działania graczy. Każda karta postaci daje punkty działania w dowolnym kolorze lub pozwala przenieść na konkretne pole planszy.

symbol działania

Karty wydarzeń przedstawiają wydarzenia z 450-letniej historii zakonu jezuitów. Można je wykorzystać w dowolnym momencie swojego ruchu. Mogą mieć pozytywny albo negatywny efekt. Należy pamiętać, że niektóre z nich mogą odejmować liczbę punktów zwycięstwa na końcu gry!

punkty zwycięstwa

W lewym, dolnym rogu karty znajduje się oznaczona gwiazdkami liczba punktów zwycięstwa (dodatnia albo ujemna).

WSPIERANIE PRZEDSIĘWZIĘĆ

Każdy z graczy może wykorzystać swoją turę na:

- ruch po planszy i zdobywanie żetonów
- przeniesienie się do danego miejsca na planszy za pomocą kart
- wesprzeć dane przedsięwzięcie, o ile na strefie na której stoi znajduje się figura lidera

Figurki liderów są koniecznym warunkiem działania w grze „MISJA”. **Nie można realizować żadnych przedsięwzięć, jeśli na strefie na której stoi pionek gracza nie ma również przynajmniej jednej figurki lidera.** Figurki można przesunąć jedynie za pomocą rzutu kostką oraz niektórych kart wydarzeń.

Na polach miejsc znajdują się symbole żetonów potrzebnych do wsparcia danego przedsięwzięcia. Oznacza to, że np. aby wesprzeć Uniwersytet, należy zdobyć określoną liczbę punktów działania. W przypadku Uniwersytetu są to 4 punkty niebieskie (przywództwo), 1 punkt czerwony (miłość) oraz 1 biały (pomysłowość). Punkty potrzebne do działania znajdują się na żetonach oraz na niektórych kartach. Aby wesprzeć przedsięwzięcie trzeba przeznaczyć dokładnie określoną ilość żetonów. Jeżeli więc gracz chce zagrać np. karty postaci, które dają mu punkty dowolnego działania, wówczas musi wykorzystać je wszystkie, a nie tylko część.

punkty (z kart i/lub żetonów) potrzebne do wsparcia uniwersytetu

W zależności od decyzji gracza wspierającego przedsięwzięcie każdy pionek lidera obecny w strefie, w której realizowane jest działania, może modyfikować koszt inwestycji o $-/+ 1$ punkt”.

PRZYWÓDZTWO

± 1
punkt

MIŁOŚĆ

± 1
punkt

HEROIZM

± 1
punkt

POMYSŁOWOŚĆ

± 1
punkt

UWAGA

Każde przedsięwzięcie można wesprzeć dowolną ilość razy w trakcie gry.

KONIEC GRY

Gra kończy się gdy zostanie zabrany ostatni zakryty żeton. Wówczas, każdy z graczy ma jeszcze jedną turę, aby wykorzystać zgromadzone karty i żetony. Tak jak w przypadku zwyczajnego ruchu, każdy z graczy, zanim przesunie swój pionek, najpierw rzuca kostką i wykonuje ruch jezuickiego lidera. Po ruchu gracza, który podniósł ostatni żeton, podlicza się wszystkie punkty.

LICZENIE PUNKTÓW

- +1 punkt za każdy wykorzystany żeton
- 1 punkt za każdy niewykorzystany żeton
- $\pm x$ punktów za każdą wykorzystaną kartę (liczba punktów jest oznaczona w lewym dolnym rogu każdej karty).

Każdy gracz podlicza ilość punktów zwycięstwa (dodatnich albo ujemnych) z wykorzystanych przez siebie kart. Punkty zwycięstwa oznaczone są w lewym dolnym rogu niektórych kart. Dodatkowo podlicza się ilość wykorzystanych żetonów (+1 punkt zwycięstwa) oraz niewykorzystanych (-1 punkt zwycięstwa). Za każde niewykorzystane wydarzenie, które ma ujemne punkty, dany gracz otrzymuje dodatnie punkty zwycięstwa.

ujemne punkty
zwycięstwa

UWAGA

Gracze nie otrzymują punktów za ilość wykonanych działań, ale za pomysłowe wykorzystanie zdobytych kart i żetonów.

POZNAJ BOHATERÓW GRY

Piotr Faber (1506-1546) - towarzysz św. Ignacego Loyoli i pierwszy kapłan wśród jezuitów. W 1534 r. odprawił Mszę św., podczas której siedmiu przyjaciół w Panu złożyło śluby na Montmartre w Paryżu. Gdy Ignacy udał się w 1535 r. do Hiszpanii, Faber jako kapłan był w tym czasie kierownikiem duchowym tej grupy. Od dzieciństwa cechowała go delikatna osobowość, która budziła zaufanie. Duży wpływ na pobożność Piotra miała jego rodzina. W niej, obok dobrego przykładu i ducha modlitwy, otrzymał solidną edukację. W czasie studiów w Paryżu spotkał Ignacego Loyolę, który pomógł mu w przezwyciężeniu trudności duchowych i materialnych. Wkrótce Faber zapragnął iść śladami swego towarzysza. Później Ignacy powierzał mu najbardziej delikatne misje. Piotr Faber zmarł 1 sierpnia 1546 roku w Rzymie, w wieku czterdziestu lat. Dnia 17 grudnia 2013 r. papież Franciszek ogłosił go świętym.

Piotr Kanizy (1521-1597) - pochodził z Holandii. Choć jego ojciec chciał, by studiował prawo, ten wybrał studia teologiczne. Po uzyskaniu stopnia magistra oddał się pracy naukowej. Posiadał zdolności dyplomatyczne, dlatego powierzano mu ważne i delikatne misje. W 1543 r. zetknął się z Piotrem Fabrem i pod jego kierunkiem odprawił trzydziestodniowe Rekolekcje. Przeżył je głęboko i zapragnął wstąpić do Towarzystwa Jezusowego. Po odbyciu nowicjatu został dwukrotnie wysłany na Sobór Trydencki. Prowadził polemikę z teologami protestanckimi, wykazując ich błędy w rozumieniu chrześcijańskiej wiary. Dzięki niemu południowe Niemcy, Austria, część Szwajcarii oraz Czechy zachowały jedność z Kościołem Katolickim. Dla prostych wiernych napisał Katechizm, który został przetłumaczony na wiele języków. Piotr Kanizy zmarł we Fryburgu szwajcarskim. W 1925 r. Pius XI kanonizował go i ogłosił Doktorem Kościoła.

Piotr Skarga (1536-1612) - urodził się w Grójcu k. Warszawy. W latach 1552-1555 studiował w Akademii Krakowskiej. W 1564 r. we Lwowie przyjął święcenia kapłańskie. W 1568 r. wyjechał do Rzymu, gdzie wstąpił do zakonu jezuitów. Po powrocie do Polski pracował jako kaznodzieja i nauczyciel. W 1573 r. skierowano go do Wilna, gdzie był zastępcą rektora kolegium, a następnie pierwszym rektorem Akademii Wileńskiej. W 1588 r. Skarga został nadwornym kaznodzieją króla Zygmunta III. Obowiązki te pełnił przez 24 lata. Skarga pozostawił bogaty dorobek pisarski, zwłaszcza z teologii, polemiki religijnej, kaznodziejstwa - z uwzględnieniem problematyki społeczno-politycznej. W swoich kazaniach m.in. zachęcał do miłości ojczyzny, jedności religijnej, zgody i sprawiedliwości społecznej. Zapoczątkował wiele dzieł miłosierdzia. Zmarł w Krakowie w opinii świętości.

Matteo Ricci (1552-1610) - pochodził z zamożnej rodziny. Po odbyciu nowicjatu w zakonie jezuitów, studiował w Rzymie filozofię i teologię, a także astronomię i matematykę. W 1578 r. przełożeni wysłali go do Indii. Tam przyjął święcenia kapłańskie. Po trzech latach wyjechał do Chin. Przez wiele lat poznawał kulturę tego kraju. Biegle opanował język chiński, w którym napisał dzieło „Traktat o przyjaźni”. Dzięki swojej pracy naukowej, a także wiedzy geograficznej i astronomicznej, zyskał sobie szacunek wśród wysokich urzędników, którzy umożliwili mu dotarcie na dwór cesarza w Pekinie. Choć samego cesarza Ricci nigdy nie spotkał osobiście, i tak udało mu się osiągnąć w Chinach znacznie więcej niż jakimkolwiek misjonarzowi przed nim. Matteo Ricci zmarł w Pekinie 11 maja 1610 r.

Alojzy Gonzaga (1568-1591) - pochodził z rodziny szlacheckiej. Już we wczesnym dzieciństwie snuto wobec niego ambitne plany i przygotowywano błyskotliwą karierę oraz zaszczyty. On jednak wybrał służbę Jezusowi w zakonie jezuitów. 25 listopada 1585 r. rozpoczął nowicjat. Choć miał dopiero 17 lat, cechowała go wielka mądrość i doświadczenie duchowe. Po ukończeniu nowicjatu skierowano go od razu na studia teologiczne. Kiedy Rzym nawiedziła epidemia dżumy, pracował jako wolontariusz w szpitalu. Wkrótce zaraził się i zmarł mając zaledwie 23 lata. W 1605 roku został ogłoszony błogosławionym przez papieża Pawła V. W roku 1726 kanonizował go razem ze Stanisławem Kostką papież Benedykt XIII. Św. Alojzy jest patronem studiującej młodzieży.

Andrzej Bobola (1591-1657) - żył w niespokojnych czasach, gdy w Europie toczyły się wojny religijne. Bóg i Jego Kościół wykorzystywany był do osiągnięcia politycznych wpływów. Wielu wiernych siłą wcielonych do Cerkwi powracało do Kościoła Katolickiego. Jednym z głównych promotorów nawróceń na Polesiu był św. Andrzej Bobola. W 1611 roku wstąpił on do nowicjatu jezuitów w Wilnie, gdzie w kolejnych latach otrzymał solidną formację duchową i intelektualną. Święcenia kapłańskie otrzymał w 1622 r. Był przełożonym i wychowawcą. Dbał o ubogich, wspierał chorych, odwiedzał więźniów. Cechowały go dobroć i pogoda ducha. W ostatnim okresie swojego życia był zawsze w drodze, pochłonięty misją głoszenia Ewangelii. Pozostał „duszochwatem” mimo zacieśniającego się wokół niego kręgu nieprzyjaciół i narastającego zagrożenia dla życia. W 1657 r. poniósł śmierć męczeńską z rąk Kozaków w Janowie Poleskim. Od 16 maja 2002 r. św. Andrzej Bobola jest drugorzędnym patronem Polski.

Jan de Brébeuf (1593-1649) - pochodził z Normandii. W 1617 r. wstąpił do Towarzystwa Jezusowego, gdzie otrzymał solidne wykształcenie filozoficzno-teologiczne. Marzył o wyjeździe na misje i po długich latach oczekiwania wysłano go na tereny dzisiejszej Kanady. Nauczył się języka Huronów, a nawet napisał do niego gramatykę. Jego działalność apostolska jest przykładem mądrej inkulturacji, czyli szerzenia wiary w Jezusa Chrystusa ludziom innych kultur. Poznawał ich bogactwo, zwyczaje, obrzędy a także styl życia. Zamieszkał wśród plemion indiańskich Huronów i Irokezów, którzy toczyli walki między sobą. W niebezpieczeństwie śmierci nie ratował się ucieczką, ale pozostał na miejscu, opatrując rannych, pocieszając przełknięch, podtrzymując na duchu umierających. Zginął śmiercią męczeńską z rąk Irokezów.

Jan Berchmans (1599-1621) - urodził się w Diez we Flandrii. Już jako dziecko był bardzo zdolny i chciał się uczyć. Mimo że jego rodzice nie byli zamożni, dzięki pomocy miejscowego proboszcza udało mu się zdobyć wykształcenie. Odkrywając w sobie głos Bożego powołania, Jan gorliwie uczył się łaciny. W 1616 r. rozpoczął jezuicki nowicjat w Mechelin i już po roku złożył pierwsze śluby zakonne. Z uwagi na wybitne uzdolnienia został wysłany na studia do Rzymu. Odnaczał się wielkim nabożeństwem do Męki Pańskiej i Najświętszego Sakramentu, miał również nabożeństwo do Matki Bożej, które wzmoгло się po śmierci jego mamy. W Rzymie Jan studiował z wielkim powodzeniem filozofię i teologię. Niestety, klimat Wiecznego Miasta sprawił, że młody jezuita zachorował na zapalenie płuc i zmarł. W 1887 r. został kanonizowany przez papieża Leon XIII.

Klaudiusz de la Colombiere (1641-1682) - pochodził z francuskiej rodziny, która zaowocowała wieloma powołaniami zakonnymi. W wieku 18 lat wstąpił do Towarzystwa Jezusowego. Po ukończeniu studiów wykładał retorykę, był ojcem duchownym młodzieży i cenionym kaznodzieją. W czasie pełnienia posługi superiora we wspólnocie jezuitów w Paray-le-Monial, o. Klaudiusz został spowiednikiem św. Małgorzaty Marii Alacoque. Następnie został wysłany do Anglii na dwór księżnej Yorku, Marii d'Este. Był jej kapłanem i kaznodzieją, wspierał ją duchowo w środowisku wrogo nastawionym do katolicyzmu.

Został niebawem fałszywie oskarżony o udział w spisku. Pięć tygodni przebywał w lochach, co zrujnowało jego zdrowie. Wyczerpany chorobą zmarł w Paray-le-Monial. Kanonizował go Jan Paweł II w 1992 roku.

Józef Pignatelli (1737-1811) - żył w okresie, który dla jezuitów był bardzo trudny. W 1767 r. zakon wydalono z Hiszpanii. Grupa 600 współbraci dotarła do Włoch. Żyli i pracowali dzięki pomocy papieża i siostry o. Pignatellogo. W 1773 r. papież Klemens XIV pod naciskiem dworów królewskich dokonał Kasaty Towarzystwa Jezusowego. Generał zakonu został uwięziony w Zamku Anioła w Rzymie. Wielu jezuitów przeszło do różnych diecezji. Inni, jak o. Józef Pignatelli, postanowili nadal być jezuitami do końca swoich dni. O. Pignatelli skorzystał z zaprosin księcia Ferdynanda i udał się do Parmy.

Dwa lata później papież pozwolił mu na założenie nowicjatu. O. Józef zabiegał o ponowną papieską aprobatę zakonu. Powstawały kolejne kolegia jezuitów w różnych miastach Italii. Jezuiti zostali przyjęci także przez Piusa VII w Rzymie. Ojciec Pignatelli zmarł 15 marca w 1811 r. Pius XI beatyfikował go w 1933 r, zaś kanonizował Pius XII w 1954 r. Zakon jezuitów został ponownie zatwierdzony w 1814 r.

Jan Beyzym (1850-1912) - był bardzo wymagający względem siebie, a za to łagodny względem chorych i słabych. Już w nowicjacie zakonnym, w Starej Wsi, chętnie odwiedzał chorych. Dostrzegał ich potrzeby, cierpliwie słuchał ich narzekania. Był troskliwy wobec wychowanków w kolegium chyrowskim prowadzonym przez jezuitów. W wieku 48 lat wyjechał na misję, do pracy wśród trędowatych na Madagaskarze. Był dla nich pielęgniarzem, ogrodnikiem, stolarzem ale najpierw księdzem. Namaszczał umierających, udzielał wiatyku, dodawał otuchy, głosił rekolekcje i urządzał dni skupienia.

Na rok przed śmiercią udało mu się zakończyć budowę szpitala dla trędowatych w Maranie. Dużą rolę w tym przedsięwzięciu odegrali Polacy z trzech zaborów, którzy wspierali misjonarza finansowo. Jan Beyzym zmarł w 1912 r, a w 2002 r., na Krakowskich Błoniach, Jan Paweł II ogłosił go błogosławionym.

Michał Augustyn Pro (1891-1927) - słynął z pogody ducha i poczucia humoru. W młodości chętnie śpiewał i grał na gitarze, był duszą towarzystwa, a jednocześnie lubił modlitwę i samotne wędrówki. Gdy przebywał w nowicjacie jezuitów, w Meksyku nastał antyklerykalny rząd, który zakazał publicznej działalności Kościoła. Po złożeniu pierwszych ślubów Michał wyjechał na studia do Europy, gdzie został wyświęcony na kapłana. Po powrocie do ojczyzny, o. Michał potajemnie odprawiał Msze święte, spowiadał i udzielał sakramentów, odwiedzał chorych. Wspomagał też ubogie rodziny. Jesienią 1927 r. aresztowano go i niesłusznie oskarżono o spisek przeciwko pewnemu generałowi. Został uwięziony i skazany na śmierć przez rozstrzelanie. Zanim padły strzały, zawołał: „Niech żyje Chrystus Król!”. Ojciec Pro został beatyfikowany przez Jana Pawła II w 1988 r. razem z innymi męczennikami meksykańskim z początku XX wieku.

Ignacy Loyola (1491 - 1556) - pochodził z Hiszpanii, ze szlacheckiej rodziny. W dzieciństwie i wczesnej młodości otrzymał wychowanie religijne. Na zamku w Arevalo przyuczano go do służby na dworze królewskim. Później został rycerzem i w 1521 r. bronił twierdzy w Pampelunie. Tam kula armatnia roztrzaskała mu nogę. Podczas rekonwalescencji na zamku w Loyoli, z braku innych książek, czytał Ewangelię i historie o świętych. Pewnego dnia postanowił zerwać z próżnym życiem, by należeć do Jezusa. Rycerski strój zostawił żebrakowi i w jego zgrzebnym ubraniu pieszo udał się do sanktuarium Matki Bożej w Montserrat. Następnie skierował swoje kroki do Manresy, gdzie posługiwał chorym i oddawał się modlitwie. Robił

już wtedy notatki ze swych medytacji i przeżyć mistycznych, które stały się później zrębem dla jego Ćwiczeń duchownych. Pragnienie naśladowania Jezusa zaprowadziło go w 1523 r. do Jerozolimy. Powróciwszy do Hiszpanii zaczął studiować w Alkali. Jednocześnie udzielał Ćwiczeń duchownych, co spotkało się z trudnościami ze strony inkwizycji. Sędziowie zakazywali mu prowadzenia rekolekcji do czasu, gdy ukończy studia i otrzyma święcenia kapłańskie. Jako dorosły mężczyzna uczył się więc z dziećmi łaciny. W Paryżu szybko pozyskał sobie pierwszych przyjaciół z którymi złożył śluby czystości i ubóstwa. W 1537 r. przyjaciele przyjęli święcenia kapłańskie i rozpoczęli pracę apostolską. Postanowili założyć zakon, którego pierwszym generałem został Ignacy Loyola. Pragnął on, by nowy zakon nosił Imię Jezusa i był oddany służbie Stolicy Świętej. Miało go cechować przywiązanie do Ojca Świętego, co było w tym czasie niezwykle ważne, ze względu na rozszerzającą się reformację. Zakon zatwierdzony został w 1540 r. przez papieża Pawła III.

Franciszek Ksawery (1506-1552) - urodził się na zamku Xavier (Hiszpania).

W domu rodzinnym otrzymał wychowanie religijne. Każdego dnia domownicy modlili się przy krzyżu w zamkowej kaplicy. Gdy miał 9 lat, zmarł mu ojciec. W 1525 r. Franciszek został wysłany na studia do Paryża, by po ich zakończeniu i przyjęciu święceń kapłańskich objął probostwo w Pampelunie. W Paryżu zetknął się z Ignacym Loyolą. Przełomowym doświadczeniem w życiu Franciszka były trzydziestodniowe Ćwiczenia duchowne odprawione pod kierunkiem Ignacego. Wkrótce po zakończeniu rekolekcji dołączył do grona pierwszych towarzyszy. W 1537 r. przyjął święcenia kapłańskie i zaczął głosić kazania na terenie Włoch. W 1540 r. Franciszek

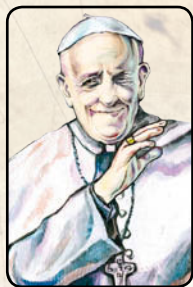
udał się do Portugalii, skąd wyruszył na misje do Indii. Bywało, że jednego dnia ochrzcił 200 osób. Umierał wyczerpany gorączką i opuszczony na wyspie Sancjan, u wrót chińskiego imperium. W dniu jego śmierci, 2 grudnia 1552 r., jego najbliżsi zauważyli krople krwi na twarzy Ukrzyżowanego z kaplicy na zamku Xavier, gdzie przyszedł na świat. Franciszek Ksawery został kanonizowany przez papieża Grzegorza XV w 1622 r.

Stanisław Kostka (1550-1568) - przyszedł na świat w Rostkowie na

Mazowszu w rodzinie szlacheckiej. W dzieciństwie był bardzo wrażliwym dzieckiem. Pierwsze nauki pobierał w domu. W wieku 14 lat został wysłany na dalszą naukę do szkoły prowadzonej przez jezuitów w Wiedniu. Stanisław gorliwie przykładał się do studium i szybko nadrobił zaległości. Dbał nie tylko o zdobywanie wiedzy, ale jeszcze bardziej kształtował swojego ducha. Patrząc na pracę i duchowy entuzjazm jezuitów, zapragnął do nich dołączyć. Ci jednak nie chcieli go przyjąć, obawiając się negatywnej reakcji rodziców. Stanisław, widząc, że na miejscu nie będzie możliwa realizacja pragnienia, postanowił uciec do Niemiec. W Dylindze św. Piotr Kanizy

poddął go próbie. Przez pewien okres Stanisław sprzątał pokoje i pomagał w kuchni, co było bolesnym doświadczeniem dla polskiego szlachcica. Po pewnym czasie prowincjał niemiecki odesłał go do Rzymu. W lipcu 1568 r. Stanisław bardzo ciężko zachorował. Odszedł do Pana 15 sierpnia 1568 roku, w dniu Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny.

Papież Franciszek (Jorge Mario Bergoglio) urodził się 17 grudnia 1936 r. w Buenos Aires, w rodzinie włoskiego emigranta. Dnia 11 marca 1958 r. wstąpił do zakonu jezuitów. W 1969 r. otrzymał święcenia kapłańskie, a następnie kontynuował studia w Hiszpanii, gdzie też złożył śluby wieczyste. W latach 1973-1979 był prowincjałem jezuitów w Argentynie. W 1992 r. Jan Paweł II mianował go biskupem, a w 2001 r. - kardynałem. Od 2005 r. przez dwie kadencje Jorge Maria Bergoglio pełnił funkcję przewodniczącego Argentyńskiej Konferencji Biskupów. W 2013 r. został wybrany na papieża jako pierwszy Argentyńczyk i pierwszy jezuita w historii. Przyjął imię Franciszek, obierając sobie za patrona św. Franciszka

z Asyżu. Podczas pierwszego spotkania z dziennikarzami powiedział, że pragnie „Kościoła ubożego i dla ubogich”. Od początku swojego pontyfikatu zaskakuje prostotą, otwartością i pogodą ducha. Jego niezwykła osobowość sprawia, że dociera on zarówno do chrześcijan, jak i do niewierzących.

TWÓRCY GRY:

Koncepcja gry - Karol Wilczyński

Opracowanie tekstów - Marek Wójtowicz SJ, Paweł Kowalski SJ, Mariusz Han SJ, Anna Kapłańska

Opracowanie graficzne - Robert Czarnik, Krzysztof Kołacz, Tomasz Han, Mariusz Han SJ

Ilustracje, szata graficzna - Paweł Kołodziejcki

Konsultacje i korekta - Michał Dzięgiel

Współpraca - Agnieszka Mastowska, Barbara Rachwalska, Piotr Kosiarski

Producent - Polskie Gry Planszowe Bociek, Wydawnictwo WAM i portal internetowy DEON.pl

Koordynator całego projektu - Mariusz Han SJ

WWW.GRANISJA.PL

GIMNAZJUM JEZUITÓW
IM. ŚW. KONSTANTYNA BOCIEK

WYDAWNICTWO

